

۱۳- حروف شرط

إِنَّ، لَوْ، أَمَّا

در صدر کلام می آیند.

أَمَّا

بر دو جمله وارد می شود.

یا هر دو اسمیه

یا هر دو فعلیه

إِنَّ و لَوْ تنها بر این قسم وارد می شوند.

یا یکی اسمیه و دیگری فعلیه

إِنَّ

برای زمان استقبال استعمال می شود اگرچه بر فعل ماضی داخل شود.

إِنَّ زُرْتَنِي فَأَكْرِمُكَ

در امور مشکوک و دارای شک به کار می رود.

إِنَّ قُمْتُ فُتْتُ

لَوْ

برای زمان ماضی استعمال می شود اگرچه بر فعل مضارع داخل شود.

لَوْ تَرَوْنِي أَكْرِمُكُمْ

دلالت بر نفی جمله دوم به سبب نفی جمله اولی می کند.

لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

*نکته: در إِنَّ و لَوْ لازم است که فعل لفظاً یا تقدیراً بیاید.

إِنَّ أَنْتَ زَائِرِي فَأَنَا أَكْرِمُكَ (تقدیر آن: إِنَّ كُنْتَ زَائِرِي فَأَنَا أَكْرِمُكَ)

